

கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.

குறள் விருந்து

திங்கள் தோறும் வெளி வரும் சிறுவர் மின்னிதழ்

மின்னிதழ் 6

ஆடி 8, 2052 | சூலை 24, 2021
உலகத் திருக்குறள்
இணையக்
கல்விக்கழகத்தால்
வெளியிடப்படும் இலவச
இணைய இதழ்

தமிழியக்கம் – மாணவர்

-புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்

தமிழ்நாட்டின் கண்ணொப்பீர்
கனியி ருக்க
நிற்கின்ற நெடுமரத்தில்
காய்வர நினையாதீர்
மூதுணர்வால்
முற்கண்ட எவற்றினுக்கும்
முதலான நந்தமிழை
இகழ்த லின்றிக்
கற்கண்டாய் நினைத்தின்பம்
கைக்கொண்டு வாழ்ந்திடுவீர்
நன்றே என்றும்
ஆங்கிலத்தைக் கற்கையிலும்
அயல்மொழியைக் கற்கையிலும்
எந்த நாளும்
தீங்கனியைச் செந்தமிழைத்
தென்னாட்டின் பொன்னேட்டை
உயிராய்க் கொள்வீர்
ஏங்கவைக்கும் வடமொழியை,
இந்தியினை எதிர்த்திடுவீர்
அஞ்ச வேண்டாம்.
தீங்குடைய பார்ப்பனரின்
ஆயுதங்கள் "இந்தி" "வட
சொல்" இரண்டும்
பார்ப்பான் பால் படியாதீர்;
சொற்குக்கீழ்ப் படியாதீர்
உம்மை ஏய்க்கப்
பார்ப்பான்; தீ துறப்பார்ப்பான்
கெடுத்துவிடப் பார்ப்பான் எப்
போதும் பார்ப்பான்
ஆர்ப்பான் நம் நன்மையிலே

ஆர்வமிக உள்ளவன் போல்!
நம்பவேண்டாம்.
பார்பானின் கையை எதிர்
பார்ப்பானையே பார்ப்பான்
தின்னப் பார்ப்பான்
தமிழின்பேர் சொல்லி மிகு
தமிழரிடைத் தமிழ் நாட்டில்
வாழ்ந்திட் டாலும்
தமிழித்துத் தமிழர் தம்மை
தலை தூக்கா தமிழ்த்துவிட
நினைப்பான் பார்ப்பான்
அமுதாகப் பேசுவான்
அத்தனையும் நஞ்சென்க
நம்ப வேண்டாம்
தமிழர்கடன் பார்ப்பானைத்
தரைமட்டம் ஆக்குவதே
என்று ணர்வீர்.
தமிழரின்கிர் தனைக்குறைத்துத்
தனியொருசொல் சொன்னாலும்
பார்ப்பான் தன்னை
உமிழ்ந்திடுக மானத்தை
ஒரு சிறிதும் இழக்காதீர்
தமிழைக் காக்க
இமையளவும் சோம்பின்றி
எவனுக்கும் அஞ்சாது
தொண்டு செய்வீர்
சுமை உங்கள் தலைமீதில்
துயர்போக்கல் உங்கள் கடன்!
தூய்தின் வாழ்க!

பொறுப்பாசிரியர்: திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

அன்பு வழி

-முரசு நெடுமாறன்

இந்தச்சிறுவர் கதையை இயற்றி வழங்கியவர் "மலேசியாவின் அழுவள்ளியப்பா" என்று பாராட்டப்படும் மலேசியப் பாவலர் முரசு நெடுமாறன் ஆவார். மலேசியத் தொலைக்காட்சியிலும் வானொலியிலும் ஆயிரக்கணக்காகக் குழந்தைப் பாடல்களும் நாடகங்களும் படைத்து வழங்கிய வரலாற்றுச்சாதனையாளர் இவரே. "மலேசியக் கவிதைக்களஞ்சியம் என்னும் இவரது தொகுப்பு நூல் மலேசியாவில் இருநூறாண்டுகளாக வளர்ந்துவரும் தமிழ்க்கவிதையின் வரலாற்றைக் கூறுவது. தமது கவிதைப் பணிக்காகத் தமிழக அரசால் பாரதிதாசன் விருது வழங்கிச் சிறப்பிக்கப்பட்ட முதல் அயல்நாட்டவர்.

மாலை ஆறுமணி இருக்கும். சிறுவன் ஒருவன் சோர்வுடன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். பசி அவனை வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. சற்றே நின்று நிமிர்ந்து பார்த்தான் 'திறன் பயிற்சி மையம்' என்று ஒரு பெயர்ப்பலகை கண்ணில் தெரிந்தது. அந்தப் பலகை பொருத்தப்பட்டிருந்த தூணில் சாய்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தான். முதல்நாள் இரவு அவன் சரியாகச் சாப்பிடவில்லை; காலையிலும் பசியாறவில்லை; பகல் உணவும் உண்ணவில்லை. அதனால் பசி அவனை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது ஒருகார் அந்த மையத்தினுள் நுழைந்தது. காரில் வந்தவர் தூணில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தவனைக் கண்டதும் காரை நிறுத்தினார்; கீழே இறங்கி அந்தப் பையனை இரக்கத்தோடு பார்த்தார்.

"தம்பி! ஏன் இங்கே நிற்கிறாய்?" என்று அன்புடன் கேட்டார். பையன் பேசவில்லை. அவன் தோற்றத்தைக் கண்டு அவன் பசியால் வாடிக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தார். "என்ன பசியா?" என்றார். ஆம் என்பதுபோல் அவன் இலேசாகத் தலையை ஆட்டினான். அவனைத் தம்காரில் ஏற்றிக்கொண்டு திறன் பயிற்சி மையத்தின் உள்ளே சென்றார். அங்குள்ள உதவியாளரை அழைத்துப் பையனுக்கு உணவளிக்குமாறு அனுப்பிவிட்டுத் தம் அறைக்குச் சென்றார்.

அவர் அந்தத் திறன் பயிற்சி மையத்தின் தலைவர். அன்பு நிறைந்தவர். பொதுநலத் தொண்டில் நாட்டம் கொண்டவர். குறிப்பாகக் கல்வியைப் பாதியில் கைவிடும் மாணவர்களை வாழவைக்க வழிசெய்து கொண்டிருப்பவர். கற்பதில் தோல்வி கண்ட, சூழ்நிலைகளால் பின் தங்கிவிட்ட மாணவர்களைத் தம் மையத்தில் சேர்த்துக் கொள்வார். தோல்விக்கான காரணங்களைக் கண்டு பிடித்து, அவர்கள் வெற்றிபெற்று உயரப் பயிற்சி அளிப்பார். அவர்களுக்குக்

கலை, இலக்கிய உணர்வுகளும் ஏற்பட்டு, அவர்கள் மனத்தில் பசுமைசுரக்க வழி வகுப்பவர். இவை அனைத்தையும் இலவசமாகவே செய்து வரும் பெரியவர். நல்ல மனம் கொண்டவர்கள் இதற்குத் துணைபுரிந்து வருகின்றனர்.

பையனை உணவு உண்ண அனுப்பிய அப்பெரியவர், அவனை அழைத்து வருமாறு உதவியாளரிடம் கூறினார். உதவியாளர் அவனை அழைத்து வந்தார். அவன் அவர் முன் கூனிக்குறுகிநின்று, "நன்றி ஐயா" என்று கனிவுடன் கூறினான். அவனைப் பரிவுடன் ஏற இரங்கப் பார்த்த பெரியவர் அவன் நிலையை அறிய அவனிடம் விரிவாக விசாரித்தார். அவன் நடந்தவற்றை எல்லாம் மனந்திறந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

"ஐயா, என்பெயர் செல்லமுத்து. நான் தமிழ்ப்பள்ளியில் ஆறாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் அப்பா, அம்மா இருவரும் மிகமிகக் கண்டிப்பானவர்கள். பள்ளிக்கு என்னைக் காரில் அழைத்துச் செல்வார்கள், பள்ளி முடிந்ததும் வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்துவிடுவார்கள். நான் வெளியில் எங்கும் செல்ல முடியாது. மற்றவர்களோடு பழகினால் கெட்டுப் போய்விடுவேன் என்று நினைப்பார்கள்.

"வீட்டில் தொலைக்காட்சி பார்க்க விடமாட்டார்கள். எந்த நேரமும் படிபடி என்று நச்சரித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். என் பாட்டி மட்டும் என்னிடம் அன்புடன் பழகுவார்.

"நான் எல்லாப் பாடங்களிலும் 'A' தகுதி பெறவேண்டும்; பாராட்டும் பரிசுகளும் பெறவேண்டும் என்பதிலேயே என் பெற்றோர் நோக்கமாக இருப்பார்கள். எங்களுக்கு எல்லா வசதிகளும் உள்ளன என்றாலும், நான்ஓர் அடிமை போல நடத்தப்பட்டேன்.

"பள்ளியில் ஆறாம் வகுப்புத் தேர்வுமுடிவுகள் வந்தன. நான் பெற்றோர் எதிர்பார்த்தபடி எல்லாப் பாடங்களிலும் 'A' பெறவில்லை. இரண்டு பாடங்களில் 'B' தகுதியே பெற்றேன். தேர்வு முடிவுகள்பெறப் பள்ளிக்குவந்த என் அன்னை, என்னைக் கடுமையாகச் சீறினார். "மானத்தை வாங்கிவிட்டாயே, எவ்வளவு செலவு செய்து படிக்க வைத்தோம். நீ எல்லாப் பாடங்களிலும் 'A'பெறுவாய் என்று சவால் விட்டோம். இப்படிச் செய்து விட்டாயே. உன் அப்பா இதைப் பார்த்தால் உன்னை என்ன செய்வாரோ தெரியாது" என்று திட்டிக் கொண்டே வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார்.

"போய் வயிற்றுக்குக் கொட்டிக்கோ" என்று கூறிவிட்டு காரில் வெளியே சென்று விட்டார். பாட்டி வந்து என்னை அன்போடு தழுவிக்கொண்டு "வா கண்ணு வந்து சாப்பிடு" என்று மிகவும் கனிவுடன் கூறினார். எனக்குச் சாப்பிட மனம் வரவில்லை. பசியும் எங்கோ ஓடிவிட்டது.

"தந்தை கண்டிப்பாக என்னை அடித்து நொறுக்கிவிடுவார் என்று அஞ்சினேன். என் உடம்பு நடுங்கியது. உடனே வீட்டின் பின்கதவு வழியாக வெளியேறி விட்டேன். எங்கு எங்கோ சுற்றினேன். எனக்கு உற்ற நண்பர்கள் இல்லை. உறவினர் வீட்டிற்கும் செல்ல மனமில்லை. அவர்கள் என்னை என் தந்தையிடம் ஒப்படைத்து விடுவார்கள் என்று பயந்தேன். தொடர்ந்து மனம்போன போக்கில் நடந்துகொண்டிருந்தேன்; எப்படியோ இங்குவந்து சேர்ந்தேன்" என்றான். அவன் கண்கள் கலங்கின. எதையோ இழந்தவன்போல் காணப்பட்டான்.

"தம்பி கவலைப்படாதே. உனக்கு நான் நல்லது செய்வேன். முதலில் உன்னை உன் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்" என்றார் சிவமணி.

"ஐயோ! வேண்டாம் ஐயா. என் அப்பா என்னை அடித்துக் கொன்றாலும் கொன்று விடுவார்" என்று பதறினான்.

"பயப்படாதே! நான் உனக்கு எதுவும் நேராமல் பார்த்துக் கொள்வேன். இன்று இரவு நீ இங்கே தங்கலாம். மற்ற ஏற்பாடுகளை நான் செய்வேன்" என்று கூறி அவன் பெற்றோர் பெயர், வீட்டு முகவரி, தொலைபேசி எண் ஆகியவற்றை பெரியவர் பெற்றுக்கொண்டு அவனை விடுதிக்கு அனுப்பினார்.

உடனே செல்லமுத்துவின் தந்தையைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார்; திறன் பயிற்சி மையத்திற்கு வரச்சொன்னார். சிறிது நேரத்தில் அவர்தன் மனைவியுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

"வாங்க பழனியப்பன்" என்று அவரையும் அவர் மனைவியையும் அன்புடன் வரவேற்றார். அவர்களை இருக்கையில் உட்காரச் சொன்னார்.

"ஐயா எங்கள் மகன்"...என்று இருவரும் கண்கலங்கினர்; உடனே பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்தனர்.

"பதறாதீர்கள் உங்கள் மகனை உங்களுடன் அனுப்புவேன். அதற்கு முன் உங்களிடம் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்" என்றார்.

"சரி ஐயா". என்று கூறினர். "திரு.பழனியப்பன் உங்கள் மகன் மூலம் நான் பல செய்திகளை அறிந்தேன். உங்கள் மகனை நீங்கள் மிகச்சிறந்த அறிவாளியாக வளர்க்க எண்ணுகிறீர்கள். உங்கள் மனைவியும் அப்படியே. அது நல்ல எண்ணம்தான். ஆனால் உங்கள் மகனைக் கசக்கிப் பிழிந்திருக்கிறீர்கள். அவனை ஓர் அடிமைப்போல் நடத்தி இருக்கிறீர்கள்.

"மனித வாழ்வு என்பது அன்பின் அடிப்படையில் இயங்குவது. உங்கள் மகன்மேல் நீங்கள் போதிய அன்பு காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. உங்கள்

மகன் படித்துப் பணம் சம்பாதிக்கும் ஓர் இயந்திரமாக ஆனால் போதுமென்று நினைக்கிறீர்கள். அவன் மனிதநேயம் கொண்டவனாக வளர வேண்டுமென்று நீங்கள் நினைப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவன் தேர்வில் எல்லாப்பாடங்களிலும் 'A' பெறவில்லை அதனால் அவனைத் துன்புறுத்துவீர்கள் என்று பயந்தான். அவன் வீட்டை விட்டு வெளியேற நேர்ந்தது. இங்கு ஒரு திருக்குறளை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

அன்பகத்து இல்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரம்தளிர்ந்த தற்று (78)

மனத்திலே அன்பு இல்லாத வாழ்வானது, பாலைவனத்தில் பட்டுப்போன மரம் தளிர்விட்டுத் தழைப்பது போன்றது போல் ஆகும். பாலை நிலத்தில் எப்படிச் செடி முளைக்கும். நீங்கள் அவனிடம் சரியாக அன்பு காட்டவில்லை. நீங்கள் எல்லாரையும் தீயவர்கள் என்றே எண்ணியுள்ளீர்கள். உங்கள் மகனுடன் பழக யாருக்கும் தகுதி இல்லை என்பது உங்கள் எண்ணமாக இருக்கிறது.

"கண்டிப்பும் தேவைதான். இடித்து உரைக்க வேண்டும் என்பதையும் நான் மறுக்கவில்லை. எல்லாம் அன்பு வழியில் நடக்க வேண்டும்" என்றார் பெரியவர் சிவமணி. நான் ஓர் ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிரந்தவன்; தேர்வில் உயர்ந்த புள்ளிகள் பெறவில்லை. என் பெற்றோர் என்னை ஒரு தொழில் நுட்பம் பள்ளியில் சேர்த்தார்கள். அதில் நல்ல பயிற்சி பெற்றேன். ஒரு தொழிலை ஏற்றேன். நான் மேலும் உயரவேண்டுமென்று உறுதி எடுத்தேன். என்போன்றவர்கள் தொடர்ந்து படித்துத் தொழில் அதிபர்கள் ஆகவேண்டுமென்று எண்ணினேன். அந்தக் கனவால் உருவானதுதான் இந்த நிலையம். இதில் ஆயிரக்கணக்கானவர் கற்று உயர்ந்திருக்கிறார்கள்.

"எங்கள் தவறு எங்களுக்குப் புரிந்தது ஐயா. இனிமேல் அவனை அன்பு வழியில் நடத்துவோம் டாக்டர். எங்கள் மகனை நாங்கள் அழைத்துச் செல்லலாமா?" என்றார் பழனியப்பன். "இப்பொழுது அழைத்துச் செல்வது நல்லதன்று. நீங்கள் விரும்பினால் அவன் இங்குச் சிலநாள்கள் தங்கட்டும். இங்குள்ளவர்களோடு அன்பு கலந்து பழகட்டும். வெளிஉலகையும் புரிந்து கொள்ளட்டும். அவன் மனத்தில் உறுதி வளரட்டும்; தெளிவு வரட்டும். உங்கள் மேல் நம்பிக்கை பிறக்கட்டும். அதன் பின் அழைத்துச் செல்வதே நல்லது" என்றார் பெரியவர் சிவமணி.

அப்படியே ஆகட்டும் பெரியவர். நாங்கள் உங்கள் அழைப்புக்குக் காத்துக் கிடப்போம் என்றார்கள். கவலைப் படாதீர்கள். கூடிய விரைவில் அழைப்பேன். வரும்போது அவன் பாட்டியையும் அழைத்து வாருங்கள்" என்றார் சிவமணி. தங்கள் பிள்ளை கிடைத்து விட்டான். என்ற மகிழ்ச்சியோடு அவர்கள் விடைபெற்றனர்.

ஆள்வினையுடைமை

-திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

எந்த ஒரு செயலையும் நம்மால் செய்ய இயலும் என்ற நம்பிக்கை வேண்டும் . இதைச் செய்ய முடியுமா, நம்மால் இயலுமா என்று ஒருபோதும் நம்மிடையேதளர்வு வந்துவிடக்கூடாது. நம்பிக்கையும் முயற்சியும் இருந்தாலே மிகப்பெரிய செயல்களையும் நாம் வென்று எடுக்க முடியும். நம்மால் செய்ய இயலாத காரியங்கள் ஒன்றுமே இல்லை என்று முடிவெடுத்து விட்டால் எவ்வளவு பெரிய காரியமானாலும் அதை செய்ய முடியும். தகுதியும், திறமையும் நமக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டு அதை வெளிப்படுத்தாமலோ, முயற்சி செய்யாமலோ இருந்தால் யாருக்கும் பயனில்லை. வலிமையான எண்ணங்களை மனதிற்கிடமாக பதித்துக்கொண்டால் இந்த உலகில் நம்மால் சாதிக்க முடியாதது எதுவுமே இல்லை என்றாகிவிடும். அதைத்தான் மகாகவி பாரதியாரும், "உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா, வா, வா", வலிமைக் கொண்ட தோளினாய் வா, வா, வா" என்று ஒவ்வொருவரையும் எழுச்சியூட்டுகிறார். அப்படிப்பட்ட வலிமையான எண்ணங்களே நாம் வெற்றிநடைப் போட ஏதுவாய் அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் கத்தக்குறிச்சியைச் சேர்ந்த சாந்தி அவர்கள் ஒருதடகள வீராங்கனை. தம்முடைய வறுமையான சூழ்நிலையிலும் படிப்பு, விளையாட்டு என இரண்டிலும் சாதித்துக்கொண்டு இருந்தார். பெற்றோருடன் செங்கல் சூளையிலெல்லாம் வேலைசெய்து அவர்களோடு வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடத்தினார். கடினமான தம்முடைய சூழ்நிலையைப் பொருட்படுத்தாமல், விளையாட்டின் மீது கொண்ட ஆர்வத்தால், விடாமல் பயிற்சி பெற்று போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு சர்வதேச அளவில் 11 பதக்கம், தேசிய அளவில் 50 பதக்கம் என வாங்கிக் குவித்தார். 2006 ஆம் ஆண்டு கத்தாரில் நடைப்பெற்ற போட்டியில் 800 மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயத்தில் வெள்ளிப் பதக்கத்தை வென்று ஆசிய விளையாட்டுப் போட்டிகளில் வென்ற முதல் தமிழ்ப்பெண் என்று பெருமைசேர்த்தார்.

ஆனாலும் மிகவும் குறைந்த நேரத்தில் அவர்கள் வென்றதற்காக பாலின பரிசோதனை செய்யப்பட்டு, மிகவும் அவமானத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, அவருடைய பதக்கத்தையும் திரும்பபெற்று, அவரை அவருடைய

கிராமத்திலேயே முடக்கிப் போட்டனர். தம்முடைய குடும்ப வறுமைக்காக தினக்கூலியாக மாறினர். ஆனாலும் தம்முடைய போராட்டத்தைக் கைவிடவில்லை. அரசு கொடுக்கும் ஊக்கத்தொகை தேவையில்லை, தனக்குத் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொள்ள, தன்னுடைய விளையாட்டின் மீதான மதிப்பிற்கும், சாதிக்கவேண்டும் என்ற துடிப்பிற்கும், அரசுப்பணி வேண்டும் என்று தொடர்ந்து அரசாங்க வேலைக்காகப் போராடிக்கொண்டு இருந்தார். தம் தொடர் போராட்டத்தின் வெற்றியாக தமிழக அரசு விளையாட்டு மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் சார்பில் நேரு விளையாட்டு அரங்கில் தடகளப் பயிற்சி நிபுணராக நிரந்தரப் பணியில் சேர்ந்தார். தம்முடைய நம்பிக்கை மற்றும் தளராத முயற்சியினாலேதான், சாந்தியால் இன்று பல தடைகளையும் உடைத்துச் சாதிக்கமுடிந்தது.

அதேபோல் தம்முடைய ஏழ்மையையும், தான் ஒரு மாற்றுத் திறனாளி என்ற எண்ணத்தையும் புறந்தள்ளி சாதித்தவர் சேலம்மாவட்டம், வடக்கம்பட்டியைச் சேர்ந்த மாரியப்பன் தங்கவேலு அவர்கள். பள்ளிக்கு செல்லும்போது அறியாப்பருவத்தில் தன்னுடைய ஐந்தாம் அகவையில் பேருந்து கால்கள் மீதேறி, தன்னுடைய கால்களை இழந்தவர். மேலும் தந்தை இளம் வயதிலேயே மறைந்துவிட தன்தாயால் வளர்க்கப்பட்டார். மிகவும் சிரமத்துக்கிடையேயும், விளையாட்டின் மீதான ஆர்வமும், சுறுசுறுப்பும், குறையவில்லை. இவரது ஆசிரியர் கவனம் இவர் பக்கம் திரும்பி மாரியப்பனை ஊக்கப்படுத்தினார். மேலும் ஆசிரியர்

இராசேந்திரன் அவர்கள் உயரம் தாண்டுதலில் கவனம் செலுத்துமாறு அறிவுரையும் கூறினார். அவ்வாறே பலநிலைகளில் வெற்றிபெற்று, மாவட்ட அளவில் போட்டிகளில் பங்குகொண்டார். சிறந்த பயிற்சியாளர்களிடம் பயிற்சிபெற்று பாரா ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் பங்குபெறும் அளவு தகுதிபெற்றார்.

மேலும் இரியோடிசெனீரோவில், 2016ல் நடைபெற்ற பாரா ஒலிம்பிக் போட்டியில், உயரம் தாண்டுதலில், தங்கப் பதக்கத்தையும் வென்றார். மேலும் தம்முடைய செயல்திறத்தால் நம்பிக்கை நாயகனாக வலம்வந்து விருதுகளையும் பெற்றார். இந்திய அரசுகடந்த 2017ஆம் ஆண்டு, சனவரி 25 ஆம்நாள் அவருக்கு உயரிய பத்மஸ்ரீ விருதை வழங்கி கவுரவித்தது. மற்றும் 2020ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட்மாதம், இராசீவ்காந்தி கேல்இரத்னா விருது வழங்கப்பட்டது. ஆனந்த விகடன் வழங்கிய டாப்டென் விருது 2016இல் கிடைத்தது. பலவிருதுகளையும், ஊக்கத் தொகைகளையும் பெற்றார். இவரைக் கவுரவிக்கும் விதமாக மைஸ்டாம்ப் திட்டத்தின்கீழ் சேலம் தபால்துறை

அஞ்சல்தலை வெளியிட்டது. இவ்வாறு தம்முடைய விடாமுயற்சியினாலும், தன்னம்பிக்கையாலும், உயரம் தாண்டுதல் போல, தம்வாழ்க்கையின் உயரத்திற்கே சென்றார்.

எனவே நாமும் நமது தடைகளைக் கடந்து, வெற்றிகளைக் குவிக்க ஆக்கம் கொள்ளவேண்டும். வலிமையான உறுதிகொண்டு முயற்சி செய்தால் சாந்தியைப் போலவும், மாரியப்பனைப் போலவும் உறுதியாக வெற்றி காணுவோம். நம்முடைய விடாமுயற்சி உறுதியாக நமக்குப் பெருமைசேர்க்கும் என்பதில் நமக்கு ஐயமே வேண்டாம். அதைத்தான் வள்ளுவர் இக்குறளில் அருமையாகக் கூறியுள்ளார்.

குறள்எண்:611:ஆள்வினையுடைமை.

அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்